



...و جشن تازه آغاز می شود
لبخند با شکوه آقای راد
جایی برای نگرانی نماند



عید سعید
غدیر خم،
عید عاشقان
علی (ع)
مبارک باد



خدای بزرگ را شاگرد و سپاسگزاریم که در برهه‌های دیگر از حیات فرهنگی ایران اسلامی، تاریخ تئاتر ایران فرازی دیگر را با حضور همدل و صمیمی خانواده تئاتر ایران و مشارکت جامعه تئاتر جهان تجربه کرد. جشنواره بیست و سوم زمینه‌های مؤثر برای پیوند و ارتباط هر چه بیشتر میان گروه‌های ایرانی و خارجی را فراهم آورد که امید است این رویداد فرهنگی با تکیه بر آرمانهای متعالی نظام مقدس جمهوری اسلامی بتواند زمینه‌های هر چه بیشتر عزت، افتخار و سربلندی آفرینشگران و اصحاب فرهنگ و هنر و نمایش ایران را در جهان محقق کند.

- جشنواره امسال در شرایطی برگزار شد که با حذف رقابت و داوری، مردم، داوران واقعی هنر، هنرمندان خویش را به قضاوت نشستند و در این میان حضور گسترده مردم در تالارها و مکانهایی که در آن تئاتری اجرا می‌شد این فرضیه را ثابت کرد که مردم، خود قدر هنر خوب و اصیل را می‌دانند و آنان شایسته احترامی فراترند!

- ۳۴ نمایش شهرستانی از اقصی نقاط کشور که خود برآیند برگزاری ۲۹ جشنواره استانی و ۶ جشنواره منطقه‌ای بود با ویژگی‌های متنوع فرهنگی اقلیمی و موضوع‌های متفاوت نشان از حضور پررنگ و چشمگیر تئاتر شهرستانها را در جشنواره بیست و سوم داشت.

- حضور پیشکسوتان در کنار جوانان با ۳۰ نمایش عرصه حضور هنرمندان تئاتر تهران را در جشنواره بیست و سوم مهیا ساخت.

- هنرمندان تئاتر خیابانی ۱۱۸ نمایش را در میادین، بوستان‌ها و اماکن پرجمعیت، به میان مردم بردند.

- در راستای خط مشی سیاست‌های کلان دولت مبنی بر فعال کردن بخش خصوصی روابط بین‌المللی مرکز هنرهای نمایشی زمینه‌ای را جهت حضور مدیران جشنواره‌های جهانی و مسؤولین تماشاخانه‌ها فراهم آورد تا گروه‌های هنری بتوانند در ارتباط مستقیم با مراکز تئاتر جهانی قرار گرفته و آثار خود را در تماشاخانه‌های خارجی به تماشا بگذارند. حضور ۴۰ نفر از مسؤولان، مدیران، دبیران جشنواره‌های جهانی و نیز حضور رئیس «آی.تی.آی» مؤسسه جهانی تئاتر در این جشنواره از فرصت‌های به دست آمده در این رویداد فرهنگی بود.

- فضای گفت‌وگو، بحث و تعامل هنری در نشست‌های حضوری با حضور کارگردانان ایرانی و تشویق و ترغیب آنان به آشنایی و مذاکره از دیگر برکات این جشنواره به شمار می‌رود.

- ۱۴ نمایش از کشورهای آلمان، ارمنستان، هلند، ژاپن، لهستان، کانادا، فلسطین، بریتانیا، کویت و فرانسه با حضور ۱۷۳ میهمان خارجی، نمونه‌های متنوعی از تئاتر از عروسکی تا خیابانی، صحنه‌ای و تعزیه در ایام جشنواره به معرض تماشای علاقه‌مندان گذاشته شد.

- تلاش‌های بسیاری طی چند ماه اخیر صورت پذیرفته تا تئاتر ایران در برنامه‌ای دقیق همگام با برنامه‌های چهارم فرهنگی با همکاری سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی در ساختار و تشکیلات (سازمان تئاتر) و اجرای برنامه «سند توسعه تئاتر» هر چه بهتر جهت تثبیت و تحکیم تئاتر به عنوان یک نهاد اجتماعی و فرهنگی فعالیت نماید.

- حمایت از تئاتر شهرستانها به عنوان عضوی از خانواده تئاتر کشور که همیشه بهترین نیروها و استعدادهايش را به تئاتر ایران معرفی کرده است، بخشی قابل اعتنا و درخور توجه در اهداف تئاتر کشور به شمار می‌رود.

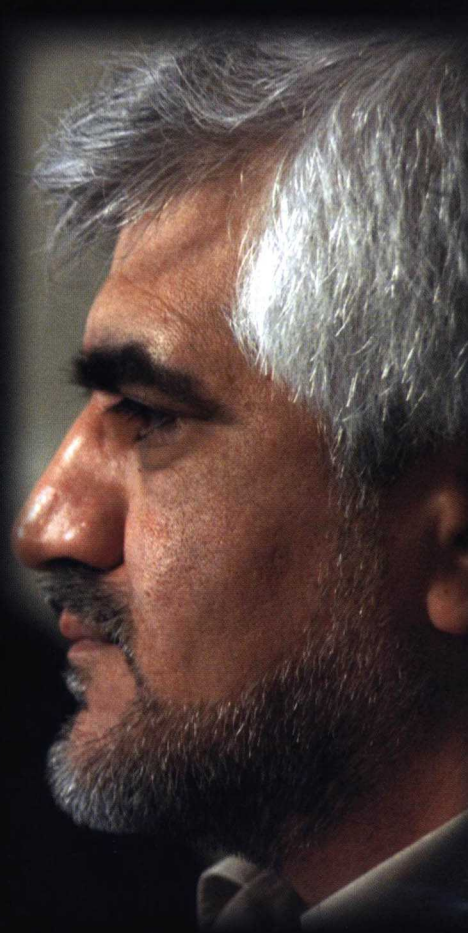
- تأکید بر ایجاد فضای سالم فرهنگی مبتنی بر اخلاق و احترام متقابل برای تولید «اندیشه تئاتر» سرلوحه کرداری مرکز هنرهای نمایشی است.

- عنایت به عنصر توجه مردم به فرهنگ و ادبیات فارسی، تئاتر ملی برای رسیدن به مرزهای درخشان هنر معنوی با توجه به تفکر ناب اسلامی - ایرانی و پرداختن به نگرش‌ها و باورهای منطقه‌ای و بومی از انگاره‌های اصلی روند تئاتر کشور است که انشاء الله به مدد ذوق و زیبایی شناسی هنرمندان تئاتر کشور هر چه بیشتر مورد امعان نظر قرار گیرد.

در پایان از کلیه هنرمندان خارجی، مدیران، مسؤولین، هنرمندان ایرانی، پیشکسوتان، صاحب‌نظران، منتقدان، پژوهشگران، اساتید و مدرسان تئاتر، رسانه‌های صوتی، تصویری، مطبوعات و عوامل فنی و اجرایی و کلیه همکاران در معاونت محترم هنری وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی و همکاران اداری و اجرایی مرکز هنرهای نمایشی و انجمن نمایش که با تلاش صمیمانه و خستگی‌ناپذیر خود موجبات برپایی چنین رویدادی را فراهم آوردند، صمیمانه سپاسگزاری می‌نمایم.

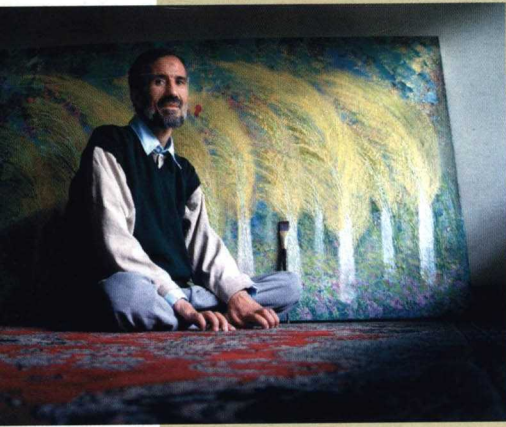
خسرو نشان

رئیس مرکز هنرهای نمایشی و رئیس جشنواره



تئاتر فرهنگ فردا

بهار خوانی در روز بهار ولایت



چطور می‌شود به نکوداشت مردانی نشست که تا همیشه به آنان مدیون هستیم. چطور می‌شود به احترام آنهایی برخاست که شاعران عشق در مقابل حضورشان واژه کم می‌آورند و تصویرگران پرده‌پرواز، بال‌های پرندگان‌شان را از ارتفاع اوج نگاه آنان وام می‌گیرند.

جشنواره امسال به نکوداشت سه تن از جانبازان سال‌های دفاع مقدس نشسته است. جانبازانی که در این سال‌ها در عرصه نمایش کشور فعال بوده‌اند و دنیای دست‌نیافتنی جانبازان را بر صحنه بازآفرینی کرده‌اند.

امروز در مراسم اختتامیه بیست و سومین جشنواره تئاتر فجر به احترام این سه تن از جا برمی‌خیزیم:

«محمد جمالپور، حسین نوری و مهدی توسلی».

چه دل انگیز است این «بهار خوانی» در روز «بهار ولایت».

مدیر کل روابط عمومی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی:

تئاتر پذیرای نقد و گفت‌وگو است

دارد و توجه به نشانه‌ها و نمادهای ایرانی، حمایت از حضور حرفه‌ای انجمن‌های صنفی تئاتر بویژه ایجاد امکان فعالیت انجمن‌های نمایش شهرستان، و آموزش جوانان مستعد را بخشی از جهت‌گیری و سیاستهای دولت در زمینه تئاتر عنوان کرد.

وی با بیان اینکه امروزه دیگر تئاتر صرفاً یک امر تفننی تلقی نمی‌شود و بخش مهمی از مخاطبان آن نیز روشنفکران جامعه هستند اظهار داشت: تئاتر در سالیان اخیر همگام با رونق سالن‌ها، افزایش تعداد اجراها و توسعه اشکال متعدد و متنوع آن، نظیر نمایش‌های دفاع مقدس، تئاتر دانشجویی، نمایش‌های آیینی و تعزیه گسترش یافته و مردمی شده است.

به گفته تابش، توجه اقشار مختلف جامعه به تئاتر نتیجه تلاش مسؤولان فرهنگ برای جلب مشارکت هنرمندان است. وی ایجاد نهاد صنفی «خانه تئاتر» را نمونه‌ای از توجه ویژه به تقویت و اعتلای نهادهای مدنی در قلمرو فرهنگ و هنر دانست.

وی افزود: اواخر دهه ۷۰ و اوایل دهه ۸۰ حدود یک میلیون و ۱۷۵ هزار و ۷۱۴ نفر شهروند تهرانی و ۵ میلیون و ۹۰۰ هزار نفر شهرستانی از اجرای نمایش‌ها دیدن کرده‌اند.

تابش با اذعان به کاستی‌های اجرایی عرصه هنر نمایش تأکید کرد: تعامل و همکاری هنرمندان و مسؤولان، کمبودها و مشکلات پیش روی هنر نمایش را می‌کاهد و شرایط را برای عبور از دوران گذار تئاتر در کشور مساعد می‌کند.

وی از کسانی که در راه اندازی سایت تئاتر ایران فعالیت و تلاش کرده‌اند قدردانی نمود و بیان داشت: بدون تردید ثمره تلاش و کوشش همه دلسوزان و علاقه‌مندان هنر نمایشی در دستان پرتوان نسل جوان تالو و غنایی دیگر خواهد داشت.

مدیر کل روابط عمومی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی رواج و گسترش محیط «نقد» در عرصه تئاتر را اتفاق فرخنده‌ای دانست و گفت: تئاتر، هنری انسانی است که با نفس تماشاگر زنده است و به این دلیل تماشاگران پذیرای نقد و بررسی، منطق و گفت‌وگو است.

وی نقش ارزشمند رسانه‌ها بویژه رسانه‌های مکتوب در فراهم آوردن امکان نقد و کنکاش در حوزه تئاتر را خاطر نشان کرد و ادامه داد: نزدیک به صد نشریه شامل روزنامه، ماهانه، دو هفته‌نامه و فصلنامه با زمینه تئاتر در کشور منتشر می‌شوند که تنها ۵ نشریه آن بین سالهای ۶۴ تا ۷۶ منتشر می‌شده است.

علیرضا تابش در بازدید از سایت خبری تئاتر ایران روند رشد شاخص‌های نسبی توسعه فعالیت‌های فرهنگی و هنری طی سالهای اخیر را رو به رشد خواند و گفت: متوسط رشد سالانه عناوین نمایش‌های اجرا شده طی سالهای ۷۹ تا سال ۸۲ (۶/۶) درصد و متوسط رشد سرانه دفعات اجرای نمایش‌ها (۵/۳) درصد بوده است.

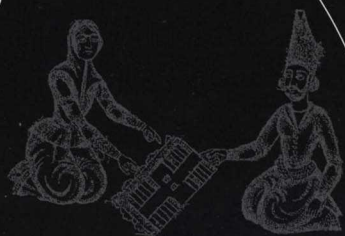
به گفته وی در سال ۱۳۷۸ تعداد ۲ هزار و ۶۸ بار نمایش به روی صحنه رفته است در حالی که در سال ۱۳۷۶، این آمار یک هزار و ۵۳۰ دفعه بوده است و این رشد ۳۵ درصدی را نشان می‌دهد.

مدیر کل روابط عمومی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی تحولات و تغییرات گسترده در زمینه نمایش در سالهای اخیر را به «احیاء تئاتر در ایران» تعبیر کرد و اظهار داشت: این دگرگونی صرفاً در ابعاد صوری رخ نداده بلکه از حیث محتوایی نیز کارنامه‌ای پر بار داشته است.

علیرضا تابش، توجه ویژه به هنر اصیل و ماندگار تعزیه که ریشه در باور ها و اعتقادات مذهبی مردم

نکوداشت ایرج راد
در بیست و سومین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر

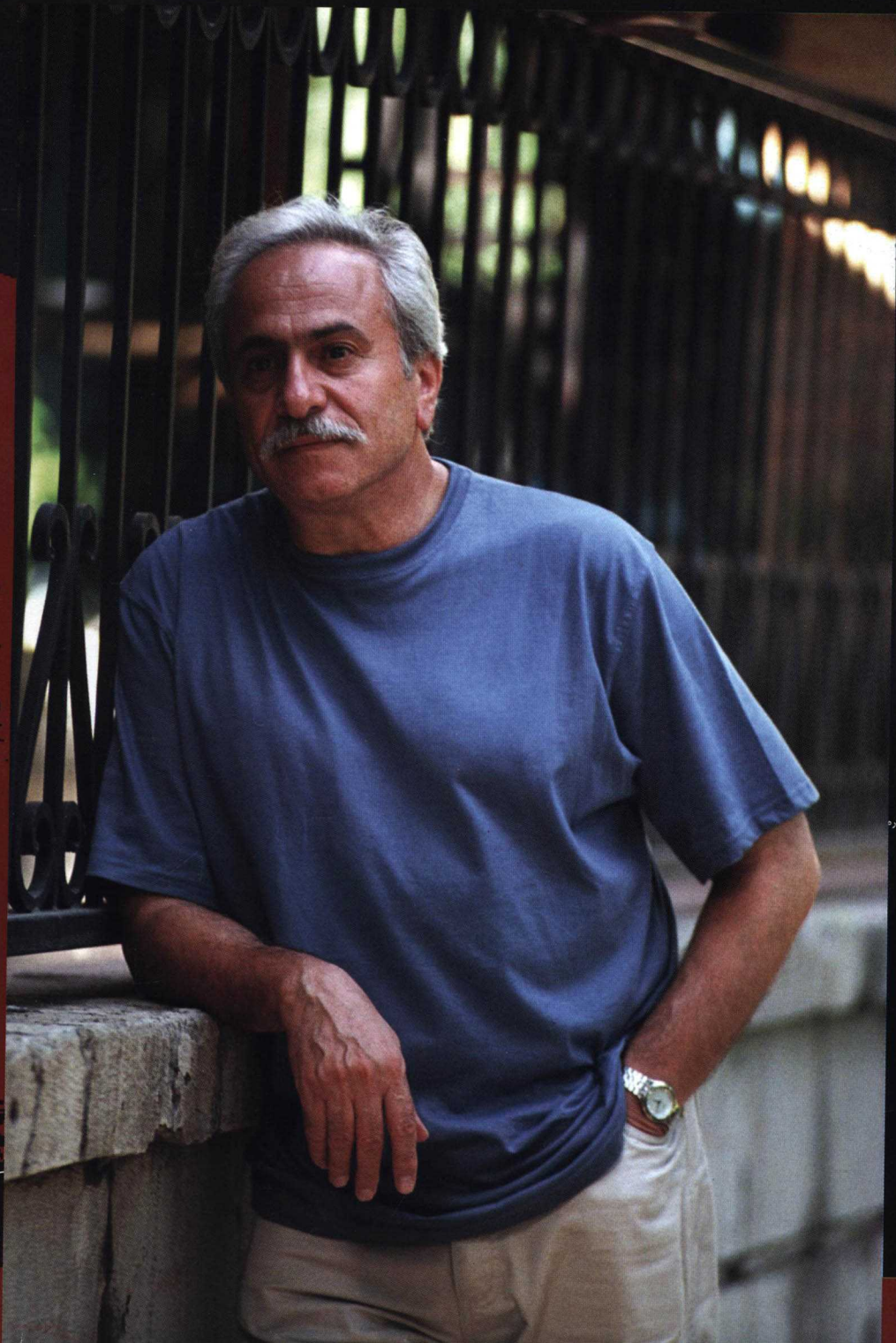
لبخند با شکوه آقای راد



آغاز کرد، خیلی زود، از چهار سالگی. نقشی را در یک نمایش برای کودکان آغاز کرد و یک سال بعد به عضویت گروه کر باغچه بان در هنرستان عالی موسیقی در آمد. همچنین فن بیان و تئاتر را نزد مهین دیهیم آموخت. پس از دوران متوسط برای ادامه تحصیل در رشته تئاتر به انگلستان

صدایش آدم را به اوج می‌برد و چهره‌اش با آن آرامش مثال‌زدنی، هر لحظه می‌گوید باید مؤدب و آرام رو به‌رویش بنشینم. او از دهه بیست آمده. از سال ۱۳۲۴. در روزهایی که ایران در گریزگاه فرار از دیکتاتوری بود و در آغاز دورانی که دُیری نپایید. پسرک، کار خود را زود

آهسته‌آهسته
گل‌سرخ



۴

روزنامه
بیست و سومین جشنواره
بین‌المللی تئاتر فجر
شماره دهم

رفت و در دانشگاه «کاردیف» انگلستان در رشته کارگردانی تئاتر فارغ‌التحصیل شد. وی دارای عنوان درجه یک هنری از شورای ارزشیابی هنرمندان کشور است.

به‌هنگام بازگشت، به‌عنوان بازیگر و کارگردان فعالیت خود را با گروه‌های تئاتری از جمله، گروه تئاتر میترا، گروه تئاتر مهر و انجمن تئاتر ایران و اداره تئاتر شروع کرد و با بازی زیبای خود به خیلی از شخصیت‌های دراماتیزه شده، هویت تازه‌ای بخشید. ایرج راد به‌غیر از بازی در نقش به یاد ماندنی «ناصرالدین شاه» در سریال «امیر کبیر»، بازیگر نمایش‌های مختلف و متعددی بوده که از آن میان به «آی با کلاه، آی بی کلاه»، «افول»، «پنگاه تئاترال»، «لبخند باشکوه آقای گیل»، «دکتر فاستوس»، «آمیز قلمدون»، «دادگاه نورنبرگ» و ... اشاره داشت.

اما چرا ناصرالدین شاه؟

به‌این دلیل که «راد» شخصیتی ویژه از این شاه شاعر مسلک، با تکیه بر هنر بازیگری خود آفرید. به نحوی که می‌شد نام آن سریال را به جای «امیر کبیر» ناصرالدین شاه هم گذاشت.

زمانی که او در قاب جمیع جادویی تلویزیون به تصویر کشیده‌شد، توانایی‌ها و سبک و سیاق بازی‌اش بیش از پیش به چشم آمد. راد همانگونه که در ایفای آن نقش، توانست روی برخی از سرشت‌ها و ویژگی‌های این شاه قاجاری تأکید گذارد و او را نرم‌خوتر از آنچه در واقعیت‌های تاریخی می‌شود سراغ گرفت، نمایان کرد. در رفتار و منش شخصی نیز در طول زندگی هنری و به‌عهده گرفتن مسئولیت‌های گوناگون در حیطه تئاتر، میانه روی و مهربانی را پیشه خود ساخت و همواره به گونه‌ای رفتار کرد که به جز مردم که مخاطبان اصلی اثر هستند، همکاران وی نیز ایشان را برای طلیعه داری در انجام امور برگزینند. به این ترتیب هر بار که «راد» نامزد تشکیل‌ها، مجامع و انجمن‌ها شد، رأی لازمه را به دست آورد.

«ایرج راد» البته مثل بسیاری دیگر از هنرمندان تئاتر این مرز و بوم از اوضاع و احوال کنونی تئاتر راضی نیست، و در کنار اعلام این نارضایتی، برای رسیدن به وضع مطلوب تلاش می‌کند. نمونه‌ای از این تلاش حضور او در شورای تئاتر شهر، شورای تئاتر کشور و خانه تئاتر است.

این هنرمند با تجربه علاوه بر بازیگری، کارگردانی چند اثر برجسته را در کارنامه هنری خود دارد. آثاری چون «جانشین»، «تجاوزگران»، «دکتر فاستوس»، «دکتر کنوک»، «ماهان کوشیار» و ... در سینما نیز، راد به‌عنوان بازیگر در آثار با ارزشی چون «پستیچی»، «دایره‌مینا»، «اجاره نشین‌ها»، «شمعی در باد» و ... ایفای نقش کرده‌است. هنگامی که قدم در عرصه تلویزیون نهاد، بخش مهمی از محبوبیت خود را در این رسانه ملی به دست آورد.

بازی او در سریال‌های «امیر کبیر»، «در پناه تو»، «در قلب من»، «افسون» و ... نقش غیر قابل انکاری در موفقیت این مجموعه‌ها داشته است.

«ایرج راد» در سال ۱۳۸۴ وارد شصتمین بهار زندگی می‌شود، این درحالی است که کوله باری از تجربه را با خود به دنبال می‌کشد.

او قطعاً قدر این تجربه را می‌داند و دیگرانی هم هستند که قدردان این بازیگر محبوب باشند، اما در کنار قدردانی، باید از او و هم نسلان هنرمند وی، آنچه را که می‌توان آموخت، به‌ویژه اخلاق و منش هنرمندی و هنرمندانه زیستن را. وقتی روبه‌رویت می‌نشیند آرام است، حتی آن گاه که از خاطراتش می‌گوید: «تمام جلسات تمرین و هر شب اجرا، مملو از خاطرات تلخ و شیرینی است که یاد آوری آن برای کسانی که خود از خانواده تئاتر هستند، بیشتر قابل درک و باور است. جلسات تمرین فراز و نشیب‌های خاص خودش را دارد.

وقتی احساس می‌کنی تمرین امروز با دیروز یکی است و اتفاق تازه‌ای نیفتاده از خود متنفر می‌شوی و زمانی که احساس می‌کنی کشف تازه‌ای کرده‌ای به نقش، و به لحظات نقش نزدیک شده‌ای یا در مقام کارگردان به خلق فضایی تازه و گویا دست یافته‌ای، اگر تمام خوشی‌ها و لذت‌های دنیا را به تو بدهند با احساس آن لذت و خوشی برابری نمی‌کند. تنها در زمان تمرین درگیر نیستی، روز و شب، خوابت و همه لحظات زندگی‌ات درگیری. درگیری ذهنی. هر شب اجرا هم که احساس کنی کمی ضعیف‌تر از شب پیش بوده خودت را نمی‌بخشی. به‌دنبال آن هستی که چرا. و خواب راحت نداری و شبی هم که احساس کنی اجرای خوبی داشته‌ای، شوق آن بی‌خوابی می‌کند. به هر حال بازگو کردن خاطراتی از این دست برای غیر خانواده‌تئاتر، نیازمند توضیحات مفصلی است که از آن می‌گذرم و همین‌طور از بعضی خاطرات تلخ صرف‌نظر می‌کنم. تنها به دو مورد اشاره می‌کنم که بیانش کوتاه است و شاید خنده‌ای به همراه داشته باشد. در دو اجرا که کارگردان بودم، شب‌هایی برق رفت. یکی با چراغ زنبوری دنبال شد و دیگری با شمع. در پشت صحنه بودم و مجبور شدم صداها را لازم ضبط شده را که باید پخش می‌شد با دهان ایجاد کنم. هر وقت یادم می‌آید از خودم و حالتی که داشتم، خنده‌ام می‌گیرد. در «دکتر کنوک» که در سالن اصلی تئاتر شهر اجرا می‌شد، مجبور شدم صدای حرکت قطار و صدای قطار را تقلید کنم و در «فاستوس» که در سالن چهار سو اجرا شد، مجبور شدم با کلماتی نامفهوم (چون نمی‌دانستم چه بگویم) آوازی کلیسایی بخوانم که بازیگران، آمین بگویند.»

و جشن تازه آغاز می شود

دبیر اجرایی یک جشنواره بین المللی بودن کار ساده‌ای نیست، کمترین سختی‌اش حداقل یک ماه بی خوابی است. حالا به همه اینها مسؤول دبیر خانه دائمی جشنواره فجر را هم اضافه کنید و به همه اینها ۲۳ سال تجربه در این وادی را هم بیافزایید. اردشیر صالح پور کسی است که این مسؤولیتها را به عهده دارد. در آخرین روزهای جشنواره با او گپی زدیم که می خوانید:



و بازی‌نی‌ها و ... که حاصل تمام این تلاشها در ده روز به ثمر نشست.

البته اینها همه احساسات کسانی است که درگیر کار هستند و خیلی نمی توانیم درباره موفقیت یا عدم موفقیت‌اش ارزیاب خوبی باشیم. قطعاً صاحب نظران بهتر می توانند نظر بدهند ولی آنچه خالصانه می توانم بگویم؛ تلاش بسیار سخت و جانکاهی بود که همه انجام دارند.

* برنامه ریزی برای جشنواره بیست و چهار از کی شروع می شود؟

- دقیقاً ما روز بعد از اختتامیه، (کلیات) فراخوان جشنواره بیست و چهار را اعلام خواهیم کرد و جشن تازه آغاز می شود.

* این فراخوان چقدر در مورد کمیت و کیفیت دوره بعد توضیح خواهد داد؟

- در مورد کیفیت و اینکه ما به کدام سمت خواهیم رفت باید نشستهایی برگزار و تصمیم دقیق تری گرفته شود، فعلاً فقط اعلام آمادگی برای دوره بعد خواهیم داشت.

* ویژگی های این دوره از نظر شما چه بود؟

- تجربه گرایی، تازگی واقف‌های تازه‌ای که تئاتر ایران در حال تجربه کردنش است، اینکه کم کم دارد از سنت‌های رئالیستی دور می شود و به نگره‌های تازه‌ای دست می یابد. هنوز چشم انداز روشنی وجود ندارد اما همین که خودش را از شکل ها و قالبهای تثبیت شده رها می کند یعنی این جنبش آغاز شده، مثلاً اینکه دیگر می پذیریم در یک کافی شاپ یا راهرو هم می شود تئاتر اجرا کرد. امیدوارم بزودی به افق‌های روشن تری برسیم.

* شما دقیقاً از کدام دوره همراه جشنواره فجر بودهاید؟

- از سالهای اولیه. یعنی همان سال ۶۰، ۲۳ دوره است که در تصدی‌های مختلف همراه جشنواره بوده‌ام.

* و اگر بخواهید با این پشتوانه در باره روند اجرایی جشنواره امسال صحبت کنید چه خواهید گفت؟

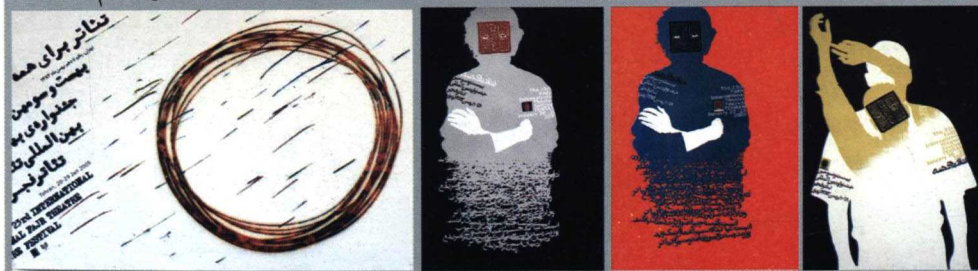
- هر سال روند اجرایی منظم تر از گذشته پیش می رود. تئاتر، هنر زندگی است و امکان هر اتفاق غیر مترقبه برای آن متصور است. این جزو ذات هستی شناسانه تئاتر است، بنابراین نظم اجرایی برای تئاتر از هر چیزی مهم تر است و البته سخت اما خوشبختانه ما در این دوره قریب به ۲۰۰ اجرای صحنه‌ای را به جز بخش خیابانی که جدول جداگانه‌ای دارد و البته دیگر بخش ها، با توجه به همه کمبودها و کاستی‌ها با هماهنگی و نظم می که در کل برنامه اجرایی بود جلو بردیم، تنها یک مورد قطع برق داشتیم که در آخرین ساعات یکی از روزهای جشنواره رخ داد که کاملاً غیر قابل پیش بینی بود.

این نظم هم با همکاری تمام واحدهای اجرایی اعم از عوامل فنی، تدارکات، راهنمایان، مترجمین، مدیران و هنرمندان به دست آمد.

خوشبختانه مارتن ده روزه جشنواره به خوبی به پایان رسید. البته ما دقیقاً کار برای جشنواره ۲۳ را از اسفند سال گذشته و همراه با اعلام فراخوان آغاز کردیم و بعد هم ۲۹ جشنواره استانی و ۶ جشنواره منطقه‌ای و بازخوانی‌ها

جشنواره‌ای با چهار پوستر تبلیغاتی

جشنواره امسال با ۴ نوع پوستر تبلیغاتی همراه بود. نخستین پوستر جشنواره که کار ساعد مشکی است، حدود یک ماه پیش از جشنواره عرضه شد. این پوستر به صورت پیش درآمد اولیه برای تبلیغات ابتدایی منتشر شد و پس از آن نیز سه پوستر دیگر توسط رضا عابدینی، مدیر هنری جشنواره منتشر شد. این پوسترها







- ۱ - عشق، رویا، تاریکیم
- ۲ - مده
- ۳ - خودم فقیر، بختم فقیر
- ۴ - آلاں کجایی
- ۵ - رویا (خانه)
- ۶ - شب خواهران پروتنه
- ۷ - ایکارو
- ۸ - داستانهای کارور
- ۹ - هفت بیچار یونانی
- ۱۰ - تئاتر خیابانی مزاحم
- ۱۱ - سیرک
- ۱۲ - خوانین پنج قلعه
- صفحه قبل ایکارو



۶



۹



4



5



8



3



2



7



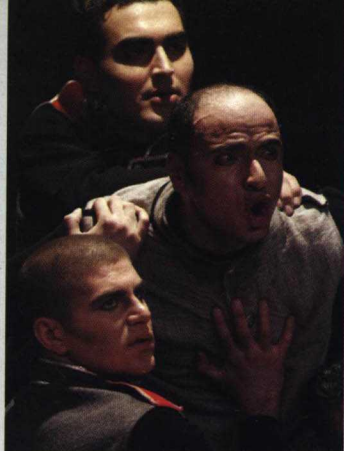
12



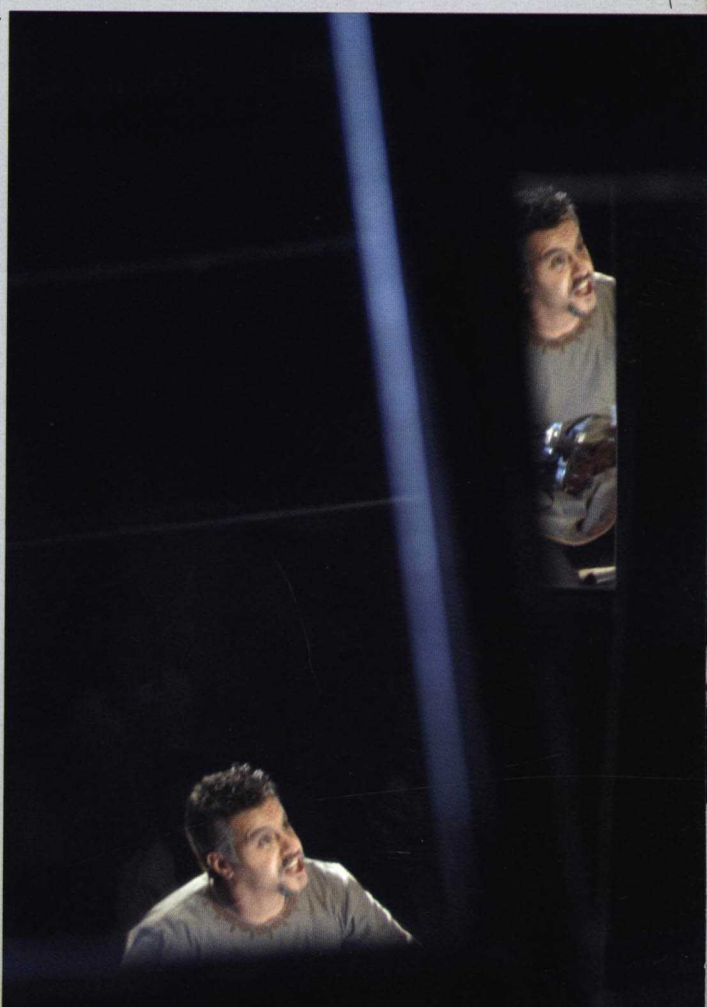
11



10



- ۱ - در انتظار گودو
- ۲ - وینسک
- ۳ - کاغذ بازی
- ۴ - زازن بکام - زازن ناکام
- ۵ - مهاجران
- ۶ - ژولیوس سزار به روایت کابوس
- ۷ - اسرار شبانه
- ۸ - ایستادن روی خط استوا
- ۹ - مردی در بند
- ۱۰ - عکس یادگاری
- ۱۱ - آنتیگونه
- ۱۲ - دن کیشوت





9



10



11



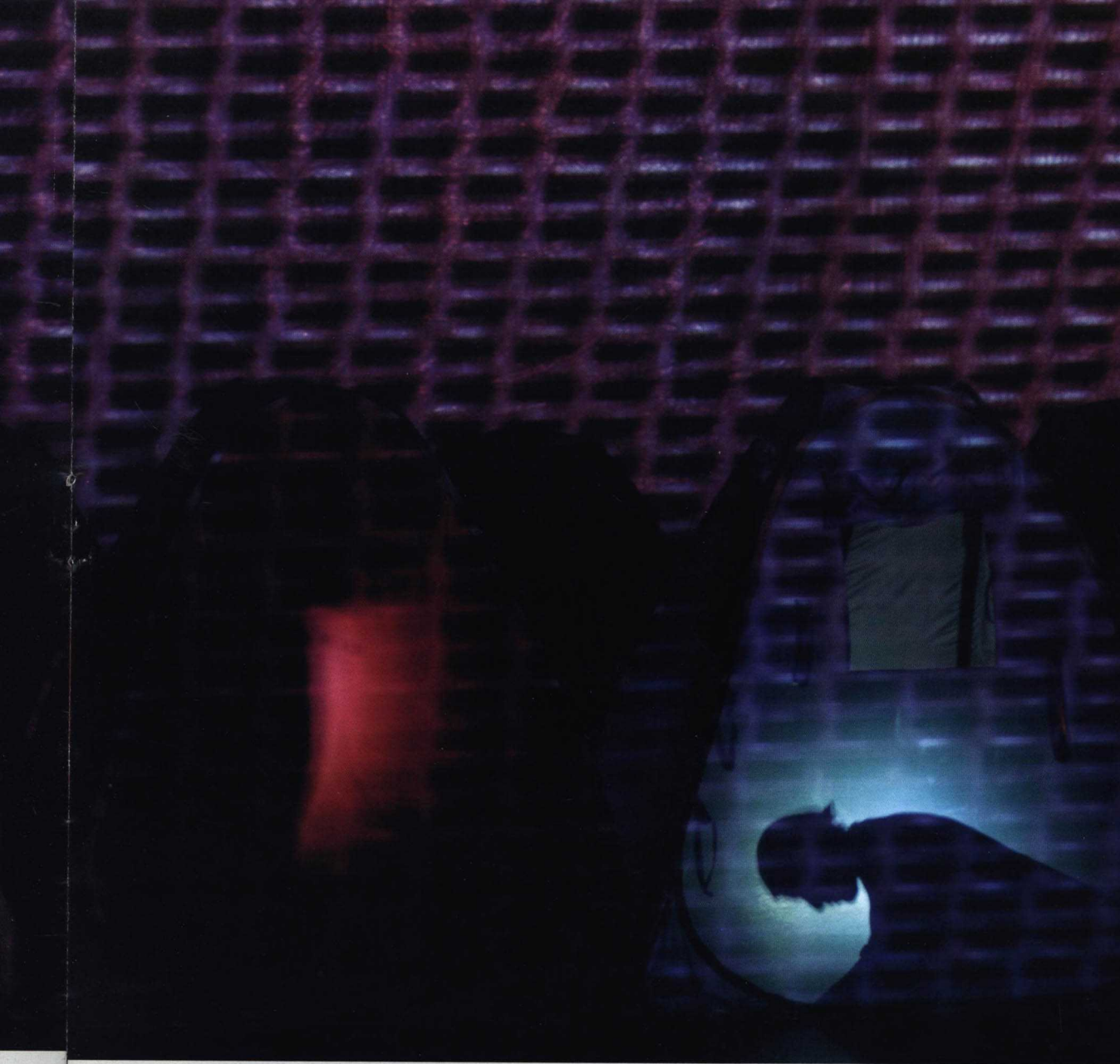
12





- ۱ - دن کیشوت
۲ - رویاهای شهر من چرت می‌زند
۳ - در میان ایرها
۴ - مهتابی در قالی
۵ - چشم‌اندازی از پل
۶ - خواستگاری و خرس
۷ - شب مویه‌ها
۸ - الوتربا





- ۱ - منطقه اشغال شده
- ۲ - شبیه‌خوانی حر
- ۳ - یک لحظه چشم بر هم زدن
- ۴ - بهترین مامان این حوالی
- ۵ - خیلی دیرم شده
- ۶ - ازدها چهرک
- ۷ - تجربه های اخیر

۵





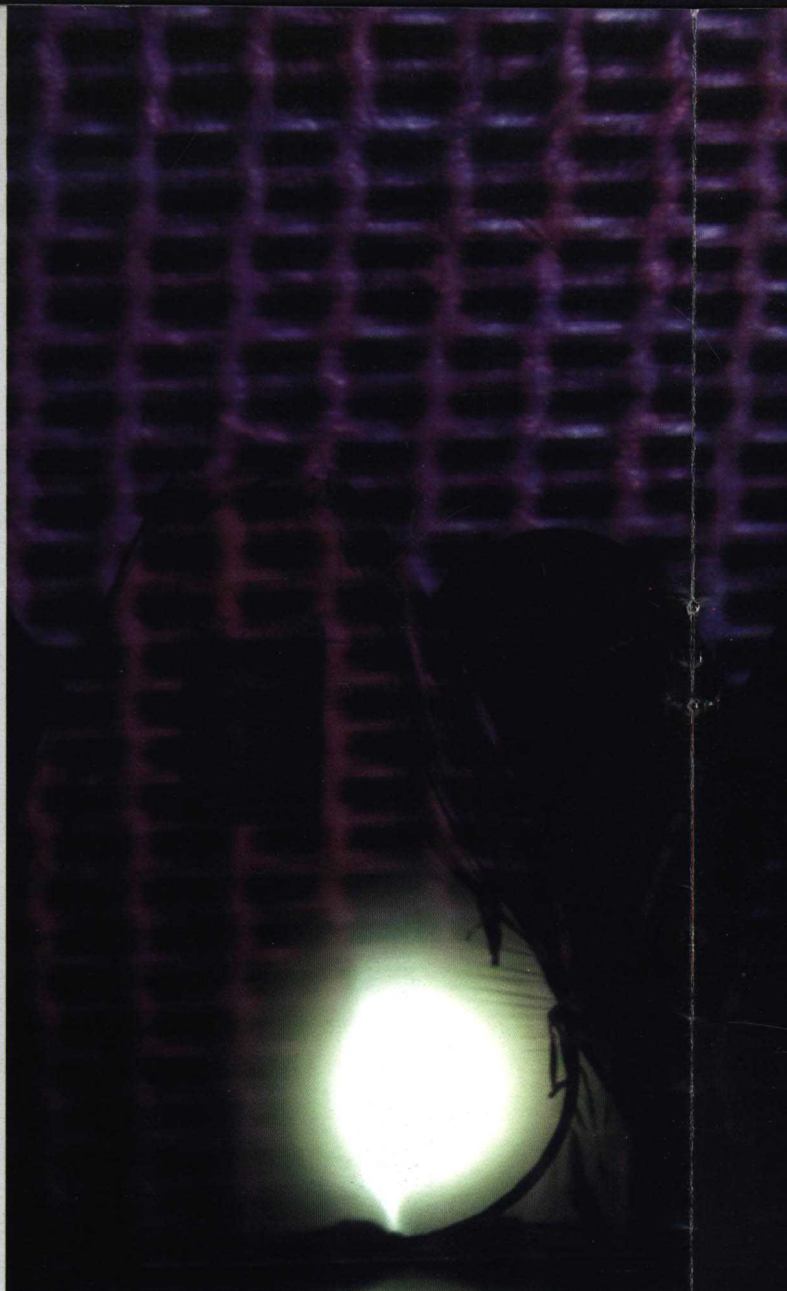
٢



٣



٤



١



٧



٦



۲



۱

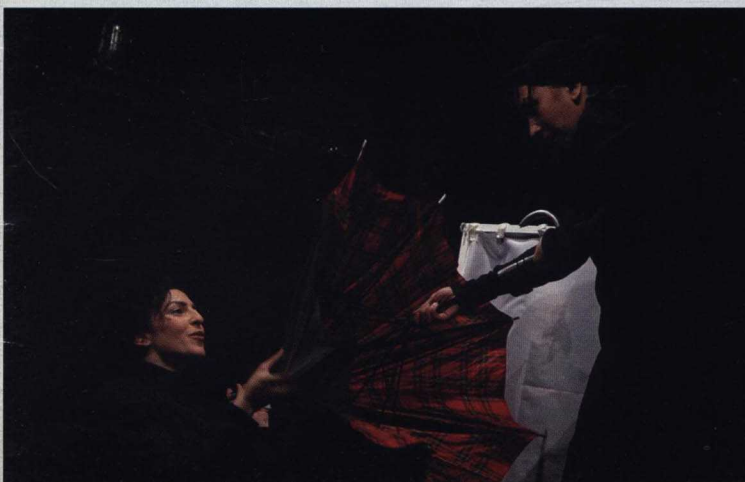
- ۱۰- خانم سرگرد بار بار
- ۳- دعوت
- ۴- رویای بسته شده به اسبی که از پا نمی افتد
- ۵- تنها یک گلوله
- ۶- کسی روی ماه نام تو را نوشته است
- ۷- یک شب دیگر هم بهمان
- ۸- سونات گوجه های سبز
- ۹- زنی که تابستان گذشته رسید
- ۱۱- کودکی من
- ۱۲- پایان نامه
- صفحه بعد از نولد



۶

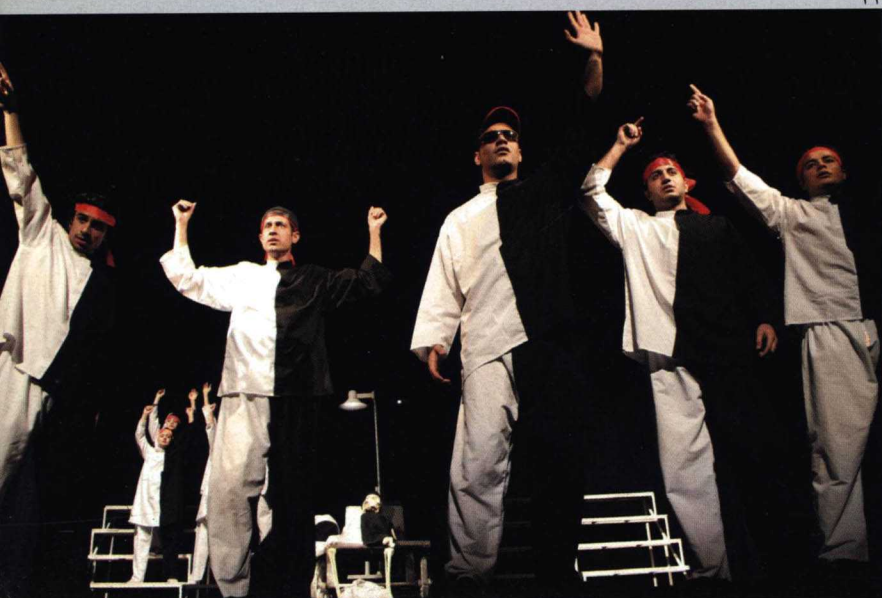
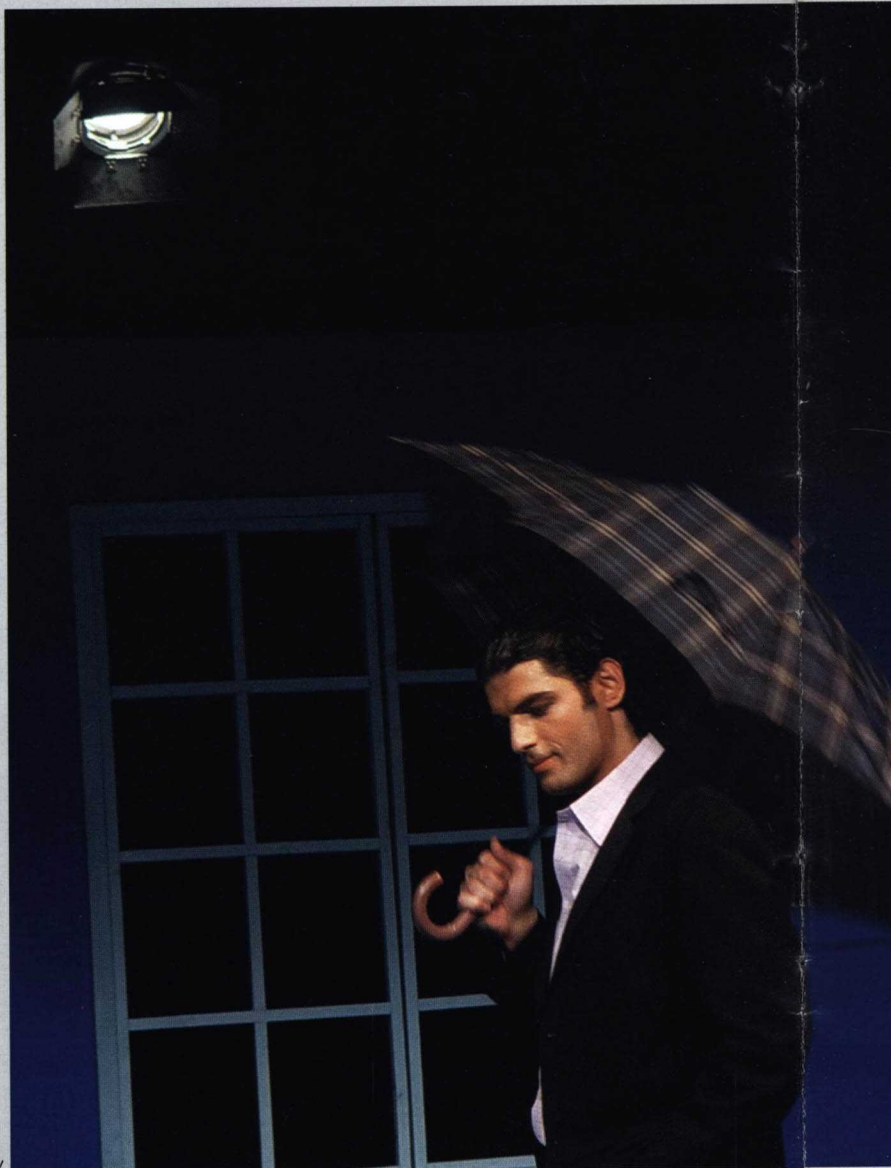
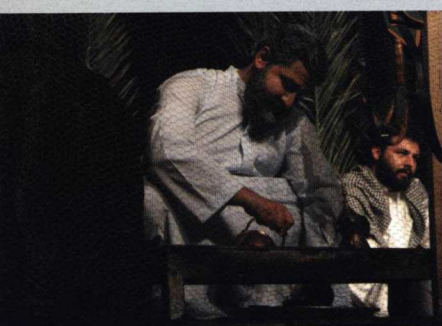


۹



۱۱

۱۲





جایی برای نگرانی نماند



«حسین پارسایی» را پیش از این به عنوان کارگردان و بازیگر تئاتر می شناختیم و با تغییر مدیریت مرکز هنرهای نمایشی در خلال جشنواره بیست و سومین تئاتر فجر با او به عنوان دبیر بزرگترین مجموعه تئاتری کشور برخورد کردیم. هر چند که به اعتقاد خود پارسایی، شخصیت هنری او بی ارتباط با مدیریت این مجموعه نیست و باز هم خودش معتقد است که کارگردانی یک نمایش خوب به مراتب سخت تر از مدیریت همان مجموعه تئاتری است. از این رو با اتمام جشنواره بیست و سوم تئاتر فجر، با او به گفت و گو نشستیم تا وضعیت این دوره از جشنواره را از زبان خودش بشنویم.

دو جشنواره بین المللی تئاتر عروسکی و تئاتر فجر بودیم و با تمام کاستی های احتمالی در آخرین روز فعالیت جشنواره هستیم

* به روای سالهای گذشته، امسال هم شاهد اعتراضهایی در مورد بلیت های جشنواره فجر بودیم، نظر شما در این باره چیست؟

- امسال هم مثل سالهای گذشته به خاطر کنترل و هماهنگی بیشتر، توزیع بلیت ها به مدیریت تئاتر شهر سپرده شد و طی یک فراخوان پنج روزه برای پیش فروش اعلام شد و سپس سهمیه ای را برای گروه های خارجی، شهرستانی، خبرنگاران و میهمانان ویژه قرار دادیم.

خود من اعتقاد داشتم که به روای سال گذشته چندان شایسته خبرنگاران نیست که اسامی آنها به صورت یک لیست نوشته و برای ورود به سالن اعلام شود، بلکه بهتر دیدم بلیت های سهمیه خود را از گیشه دریافت کنند ولی به دلیل عدم توجه برخی از دوستان در حوزه مطبوعات نسبت به سهمیه خود و همکاران و برای جلوگیری از ورود افراد غیر ضروری مجدداً مجبور شدیم تا اسامی خبرنگاران را قبل از هر اجرا بنویسیم و سپس با ارائه کارت ویژه جشنواره زمین ورود آنها را فراهم کنیم البته باید اضافه کنم که ما برای کلیه گروه های شرکت کننده در جشنواره بیست و سوم، علاوه بر سهمیه بلیت میهمان که به تناسب ظرفیت سالن ها بین ۸ تا ۴۰ نفر بود، تعداد قابل توجهی بلیت هم در اختیار روابط عمومی تئاتر شهر قرار دادیم تا به تشخیص روابط عمومی به سایر متقاضیان ارائه شود.

* نکته دیگری که امسال هم بهمانند سالهای گذشته با آن روبرو بودیم تأخیر در اجرای برخی از نمایشها بود که با توجه به غیر رقابتی بودن جشنواره انتظار نمی رفت؟

- در جشنواره امسال تنها ما با تأخیر سه نمایش روبرو بودیم که در مورد یکی از آنها (نمایش الهملت) به دلیل عدم آمادگی فنی گروه نمایش با یک ساعت تأخیر شروع شد و در دو مورد دیگر هم به دلیل عدم آمادگی گروه برای بازیابی، زمان این کار از صبح به ساعتهای قبل از اجرای عمومی نمایشها موکول شد که ناخود آگاه عاملی در جهت تأخیر اجرای عمومی این کار ها بود.

* با اتمام جشنواره، مجموعه تئاتر شهر از چه تاریخی آغاز به کار می کند؟

- تئاتر شهر از روز یکشنبه همین هفته اجرای نمایش «یک غرفه از بهشت» را در تالار اصلی دنبال می کند و از هجدهم همین ماه نیز میزبان نخستین همایش های عاشورایی است، که تا سوم اسفند ماه ادامه دارد. بعد از این ایام هم به تناسب روزهای محرم و صفر کارهایی را به روی صحنه می بریم.

* هر سال به عنوان یک هنرمند از جامعه تئاتری در خلال جشنواره با مدیران برخورد داشتید. ولی امسال این هنرمندان هستند که به سراغ شما می آیند، این دو چه تفاوتی دارد؟

- این بار به عنوان مدیر تئاتر شهر به خاطر آشنایی با این حوزه مسؤولیتی به عهده من گذاشته شده که سعی من رعایت حال هنرمندان و از طرفی توجه به امکانات و مقررات مجموعه بوده و در این میان آرزوی قلبی من این است که مجدداً کار سخت و پیچیده کارگردانی را به جای اداره این مجموعه بزرگ و حساس به عهده بگیرم.

هر روز تعداد زیادی از همکاران و هنرمندان به من مراجعه می کردند و من هم موظف به پاسخگویی آنها هستم. ولی این امر به معنای رضایت کامل من از این مسؤولیت نیست.

* در این میان ارزیابی شما از روند اجرایی جشنواره بیست و سوم تئاتر فجر چگونه است؟

- هر جشنواره ای نقاط قوت و ضعف زیادی دارد ولی این امر بدین معنا نیست که جشنواره امسال بدتر و یا بهتر از جشنواره های قبلی است زیرا که تجربه های گذشته، اعتبارها و مجموعه ای از عوامل دستمایه جشنواره بیست و سوم بوده است و مدیران و هنرمندان هر یک به شکلی در این کار دست اندر کار بوده اند. البته فراموش نمی کنم که تنشهایی که از مرحله بازیابی تا مرحله بازیابی ها وجود داشت، هنرمندان و گاهی ما را برای برپایی این جشنواره ملتهب می کرد و همه فکر می کردیم که جشنواره امسال با تمام اضطرابها، نقدها و گاهی شیطنت ها به کجایم انجامد؟ ولیکن همه چیز روای عادی خود را طی کرد و مجموعه تئاتر شهر با سه شفت کار مداوم فنی و اجرایی در روزهای آغازین جشنواره، کارهای اساسی خود را انجام داد و جایی برای نگرانی نماند.

* در این میان حذف بخش رقابتی از کار جشنواره بیست و سوم تا چه اندازه در این روند مؤثر بود؟

- با توجه به تجربه ای که خود من پیش از این داشته ام، اعتراف می کنم که حذف بخشی رقابتی عاملی شد تا گروه ها با آرامش بیشتری به کار خود بپردازند و بدون هر گونه تنش با اجرای خود فکر کنند. در این میان فعالیتهای بخش try out کارگاه نمایش، اجراهای کافترای اصلی و فضای مقابل تالار وحدت را هم که تجربه جدیدی در این میان بود را نباید فراموش کرد و البته با وجود گلایه های متعدد باید اشاره کنم که فعالیت مطبوعات و بخصوص تلویزیون در جشنواره امسال جای تقدیر دارد. زیرا در شرایطی که مدیریت جدید شروع به کار کرد و با وجود بحرانهای متعدد باز هم ما شاهد برگزاری

ویدئو پروجکشن
در نمایشهای
جشنواره



یک ریسک بزرگ

دوره گنج
فقه‌نوی

رضا آشفته

در نمایش «الآن کجایی» حضور ویدئو پروجکشن بسیار مفید است برای آنکه در دقایقی از نمایش این وسیله حضور مکمل دارد. مثلاً بازی لی‌لی، دختری در ایستگاه مترو، که دیگران از کنارش بی‌توجه عبور می‌کنند. این تصاویر ربط زیادی به بی‌حوصلگی و خستگی دیگران، به‌ویژه بازیگران حاضر در صحنه دارد. اگر قرار بود که ایستگاه مترو را در صحنه بازسازی کنیم، مطمئناً به تجهیزات و امکانات بیشتری نیاز بود، اما با ویدئو، این امکان خیلی سریع‌تر فراهم می‌شود که بخشی از نمایش از طریق این وسیله شکل بگیرد.

در نمایش «الهملت» نیز نشان دادن روح پدر هملت با ویدئو پروجکشن راحت‌تر به نمایش در می‌آید، تا اینکه از طریق تکنیک سایه یا هر تکنیک دیگری به نمایش بیاید. همچنین حمله کلودیوس به کشورهای منطقه و راه‌اندازی جنگ و ویرانگری با پخش تصاویری از جنگ، راحت‌تر برای تماشاگر متجلی می‌شود. بنابر این عنصر تصویری ویدئو در این موارد یک رکن لازم اجرا محسوب می‌شود، بدون آن گروه باید با تمهید دیگر گونه‌ای از عهده نیازهای فنی خود برآید.

برخی از آثار نمایشی نیز امروز تحت عناوین پرفرمنس آرت و مولتی مدیا و ورک شاپ و غیره می‌طلبند که ویدئو پروجکشن را به‌صورت آزمایشی مورد استفاده قرار دهند. گاهی این آزمایش‌ها و ریسک کردن‌ها در صحنه و اجرا جواب مثبت می‌دهد و گاهی نیز کاملاً بی‌مورد و نچسب می‌نماید. در هر صورت باید منطق اجرایی برای استفاده از ابزار و امکانات تکنولوژیک وجود داشته باشد، تا تماشاگر نیز از وجود آن و نوع استفاده‌اش به لذت بصری برسد. و گرنه حضور بی‌علت آن می‌تواند لطمه شدیدی بر پیکره تئاتر بزند که به مرور، لطمات غیر قابل جبرانی نیز بر آن وارد می‌سازد.

ویدئو پروجکشن و ویدئو یکی از ابزارهایی است که در سال‌های اخیر به‌شکل گسترده در آثار نمایشی ایرانی و خارجی اجرا شده در جشنواره فجر استفاده شده است. شاید استفاده از این نوع ابزار کاملاً تکنولوژیک، بهانه‌ای برای مدرن جلوه کردن آثار نمایشی باشد، اما بی‌گدار نمی‌توان از آن استفاده کرد. حالا باید در باره چگونگی استفاده از آن بحث شود تا در یابیم کمترین نوع ابزار تکنولوژیک در چه زمانی و چگونه مورد استفاده قرار گیرد تا وصله ناجوری برای آن اثر نمایشی تلقی نشود.

در جشنواره بیست‌وسوم تئاتر فجر نیز در نمایش‌هایی مانند ایکارو (بهرز غریب پور)، دن کیشوت (علی‌اصغر دشتی)، هابیل و قابیل (آتیلا پسیانی)، الهملت (سلیمان البسام، از کویت)، الآن کجایی (از کانادا)، یک پلیت برای بهشت (از فرانسه)، اسبی که ... (آروند دشت آرای) و ... از ویدئو و ویدئو پروجکشن استفاده شده بود.

اینکه بتوان از پدیده و ابزار مدرن در نمایش‌های امروز استفاده کرد، جای‌اشکالی ندارد برای آنکه هنر نمایش نیز جزئی لاینفک از جامعه و تکنولوژی مورد استفاده در آن است، تنها ویدئو پروجکشن نیست که این روزها زینت بخش آثار نمایشی شده بلکه ابزاری مانند کامپیوتر و دیگر ابزار تکنولوژیک نیز در برپایی و اجرای آثار نمایشی مورد استفاده قرار می‌گیرند. اگر هم قرار باشد که با ورود این ابزار مخالفت بشود، این مخالفت امری بیهوده و بی‌ثمر است. برای آنکه این ابزار خواه ناخواه در تمامی موارد زندگی نفوذ می‌کنند، و هنر نمایش نیز نمی‌تواند از این‌قاعده مستثنی شود.

اما از آنجا که هنر نمایش، هنری متکامل و رو به رشد است، به هر حال باید رضایت فکری و روحی تماشاگر را جلب کند، بنابر این باید آنگونه‌ای از عنصری بهره‌مند شود که در جهت همین جلب رضایت تماشاگر باشد و گرنه نبودن و استفاده نکردن از این عناصر نوین (مثل همین ویدئو پروجکشن) به‌نفع تئاتر است.

در نمایش «دن کیشوت» تا زمانی که قرار است ویدئو پروجکشن برای معرفی گروه و نمایش باشد، استفاده از این ابزار بجا و بموقع جلوه می‌کند، اما زمانی که قرار است در طول اجرا از پرده ویدئو پروجکشن استفاده شود، با توجه به گرد بودن صحنه اجرا، چنین وسیله‌ای نمی‌تواند با علت و دلیل کارآمدی همراه باشد، بنابر این حضورش زائد می‌نماید.



روزنامه
بیست و سومین جشنواره
بین‌المللی تئاتر فجر
شماره دهم

«کارمن فونبر» با مردم جنگیده، همکاری می‌کند

«پاول ژکوتاک»، کارتنار در گروه «آژانس مسافرتی» را از سال ۱۹۸۰ آغاز کرد و به دنبال آن شیوای جدید از تئاتر را بر مینا و سن تئاتر بزرگانی چون «کانتور» و «گروتسکی» در کشور لهستان ایجاد کرد.

نمایش «کارمن فونبر»، پنجمین کار مشترک این گروه است که پیشتر از این در سال ۱۹۹۴ در خیابان و با هدف همدردی با قربانیان کوزوو اجرا شد و امسال هم با شرکت گروه در جشنواره بیست و سوم تئاتر فجر در فضای باز روبروی نالار وحدت به نمایش در می‌آید و به همین بهانه با کارگردان این نمایش به گفت‌وگو نشستیم.

❖ «کارمن فونبر» دقیقاً از کجا و چگونه شکل گرفت؟

– ایده اجرایی این نمایش به سال ۱۹۹۴ بر می‌گردد. همان سالی که برای نخستین بار از خودمان سؤال کردیم که دقیقاً چه چیزی در شرایط فعلی ما را آزار می‌دهد و روحمان را شکنجه می‌کند.

❖ و آن موضوع دردناک در آن سال چه بود؟

بعد از جنگ جهانی دوم، تا ۵۰ سال بعد هم کشور ما (لهستان) درگیر جنگ بود و این شوک بزرگی برای ما بود، پس باید به نوعی در برابر تمام آن ناآرامی‌های ستیزها و جنگها واکنش نشان می‌دادیم، پس دوباره از خودمان سؤال کردیم و پاسخ آن را در اجرای این نمایش یافتیم. در جنگ جهانی دوم خانواده‌های زیادی نابود شدند و شرایط حاکم بر بازماندگان هم خیلی دردناک و تأسف بار بود، از طرفی ما در آن شرایط با آلمانی‌هایی روبرو بودیم که هر روز در خاک ما ساختمانهایی می‌ساختند و اتفاقی از گاز برای کشتن مردم بی‌گناه راه می‌انداختند، همه‌جا پر بود از ساختمانها و دیوارها!

❖ این دیوارها همان دروازه‌ای است که در طراحی صحنه نمایش «کارمن فونبر» هم دیده می‌شود؟

– دقیقاً همین‌طور است. آن دروازه‌ای که در نمایش می‌بینیم همان «آشویتس» است. یعنی کوره‌های آدم سوزی. حتی صحنه‌ای که بازیگران ادای درآوردن لباسهایشان را در می‌آورند هم درست از همان سالها ریشه گرفته است، زیرا که آلمانی‌ها قبل از کشتن مردم بی‌گناه و سوزاندن آنها، لباس‌های این افراد را از تنشان در می‌آوردند و ما هم به صورت نمادین از آن شرایط بهره گرفتیم.

❖ این خشم و نفرتی که امروز از آن صحبت می‌کنید، به‌صورت کامل در اجرای نمایش لمس

می‌شد؟

– فراموش نکنید که این ترس و وحشت، گریز و قربانی شدن آدمها در نمایش، نتیجه همان جامعه‌ای است که ما با آنها زندگی می‌کردیم. حتی برای ساخت این نمایش ما با تمام پناهندگان بوسنیایی به‌صحت نشستیم و فیلم مستندی که سازمان ملل از آن شرایط ساخته بود را هم دیدیم و مجموعه تمام این یافته‌ها را در «کارمن فونبر» خلاصه کردیم.

❖ نمایش از همان ابتدا قرار بود به شکل خیابانی و در شب اجرا شود؟

– بله – البته ما غالباً در فستیوالها شرکت نمی‌کنیم و به صورت عادی در خیابانها نمایش می‌دهیم تا مردم عادی و رهگذران را به‌عنوان جزیی از نمایش وارد کار کنیم زیرا تصور می‌کنیم این کار احتیاج به فضایی دموکرات و آزادی دارد. حتی در خیلی از مواقع، تماشاگران ما کودکان هستند. آنها فریاد می‌زنند و خودشان را در کار شریک می‌کنند، پس ارتباط دوسویه و نزدیکی بین ما و تماشاگران ایجاد می‌شود، ما همواره به دنبال بهره‌گرفتن از قدرت مخاطبان در اجراهایمان هستیم.

❖ ارتباط دو سویه با مخاطب، در نمایشهای خیابانی جزو مؤلفه‌های اساسی کار است ولی در این نمایش، مخاطب بیشتر به‌لحاظ حسی درگیر کار می‌شود، تا اینکه بخواهد همراه شما واکنش نشان دهد.

– دقیقاً همین‌طور است، ولی فراموش نکنید در صحنه نخست که صبادان وارد معرکه می‌شوند و از میان تماشاگران تعدادی را انتخاب می‌کنند، پس طوری رفتار می‌کند که بقیه حاضرین حکم شاهدان سکوت این نمایش را می‌یابند. به‌گونه‌ای که شاید هر یک از مخاطبان منتظر باشند تا نوبت آنها هم برای قربانی شدن برسد.



ده نشانه

فرهنگ کشورمان، شرایطی کم و بیش سیاسی است و این نه شایسته اهل فرهنگ است و نه سیاست اما نمی توانم از سو - تفاهم موج در بین اهالی محترم تئاتر با تأسف تمام ذکری به میان ببرم! هنرمندان گرانقدر تئاتر، هر کدام سالهای سال وظیفه خطیر و بزرگ، حفظ و احیای اصالتها را در تئاتر بر دوش کشیده اند و اکنون در میان همه حسن های اهالی تئاتر، عیبی خرد، خودنمایی می کند و خرد بزرگان تئاتر را برای چاره جویی طلب می کند. برای ریشه کن کردن سو - تفاهم، شفاف سازی شرط اول است. اما خرد جمعی و فهم فرهنگی مطابق با شأن اجتماعی، شرط لازم است.

*

جشنواره تئاتر فجر بی شک بزرگترین اتفاق تئاتری کشور، و شاید خاورمیانه در حوزه تئاتر است. (در مصر خبری هست؟) به همین دلیل نشستن بر سر خوان کم خرج این جشنواره در همه ابعاد کمی سخت و پیچیده شده است. من این حرف دکتر صادقی را بسیار ارزشمند یافته ام که در یکی از این برنامه های شبکه چهار گفت که «سالانه ۸۰۰ دانشجو فارغ التحصیل می شوند و اینها به همان میزان قبلی اضافه می شوند و باید کجا تئاتر اجرا کنند» من به این حرف دکتر صادقی می خواهم حاشیه ای بزنم و بگویم که نسل ما، نسل جوانان، بدون کارت دعوت، بر سر هیچ سفره ای نمی نشیند مگر لیاقتش را ثابت کرده باشد. دیروز جنگ و زندگی، امروز تئاتر - فرهنگ - زندگی و فردا...!

بزرگان تئاتر ما و همه ما، از همان یک مجموعه تئاتر شهرمان، یک تالار سنگلج مان، یک تالار مولوی دوست داشتنی مان از یک تالار هنرمان و از یک خانه نمایش مان به راحتی نمی گذریم. ما - درست است که پشت سر هم حرف می زنیم و گاهی از این حرفها بدجوری هم از کوره در می رویم - اما حساب همه دقیقه های فضاهای فرهنگی مان را داریم و بر سر آن «داد» می زنیم.

*

وظیفه شماست - که بازیگری و اهل نمایش، اهل کشاندن متون به صحنه، اهل عریان کردن دردهای ما و خنداندن ما در وقت گرانی - که بایستید و حرف بزنید وقتی که از «سن» دور هستید. اما وظیفه ماست «بازی» شما را از «زندگی» تشخیص دهیم. وقتی می گریید به دردهای خودتان و می خندید به خنده های ما، بدانیم که «عصر» که تمام می شود یعنی بازی تمام شده و ما و شما منتظر یک اتوبوسیم، یک تاکسی و...!

می بینید، ما و شما به همین راحتی سرنوشتی گره خورده داریم. ما از شما چه انتظارها که نداریم که زیر لوای یک کلمه خلاصه می کنیم و به شما می گویم «هنرمند». شما هم می پذیرید که هستید! آیا شما که هنرمندی می پذیرید که ما این نقش بد خودمان را آنطور که بلدیم بگذاریم و خودمان بشویم. حتی عصرها که شما بازی می کنید؟

*

ما می دانیم که کارمان بی عیب و نقص نبوده است. اما عمدی در عیبهای ما نبوده است. دوست داریم عیبهای مان را بدانیم. اما دوست داریم وقتی ایرادها را می گوید در صف یک اتوبوس ایستاده باشیم، اتوبوسی که از هیچ «بالادهمی» نمی آید و به هیچ «پایین دهمی» فخر نمی فروشد.

جلیل اکبری صحت

ده شماره که فقط ده شماره بولتن نیست. ده «نشانه» است. نشانه ای که چند وقت دیگر، یادآور تلاش و زحمت هنرمندان و اهالی تئاتر و همکاران اجرایی ستاد جشنواره باشد و این البته یکی از خصلت های این اوراق است. حالا ما در «ده» خلاصه شدیم. تمام.

*

وقتی در سالی نشسته ای و منتظری که نورها بازیگران را در صحنه عیان کنند و فارغ از هر دغدغه ای، حسی غریب در فضا می پیچید، حسی سرشار از امید به دیدن کاری اصیل. در آن لحظه آرامش کسی پشت صحنه تمام دغدغه های جمعیت را پاسخگوست تا لحظه آخر اجرا، این حس مسوولیت با او است. اینکه او چه مشکلاتی خارج از این دایره دارد، گوی ارتباطی به تماشاگر ندارد، اما مشکلات تماشاگر به نوعی به او ربط دارد. (ممکن است از میان این تماشاگران کسی سوژه کار بعدی او باشد!)

انتشار بولتن روزانه جشنواره تئاتر فجر کاری سخت و در عین حال شیرین بود. سختی نگاههای طایفه ای و قبیله ای و حرف های بازاری در کنار شیرینی کار با تیمی که هر کدام سابقه ای حرفه ای در عرصه مطبوعات فرهنگی دارند، برای دست اندرکاران بولتن، خاطره جشنواره بیست و سوم تئاتر فجر ماندگار شد.

(اگر مخاطب تئاتر جشنواره، تماشاگر عام بود، این چند سطر هم می توانست نوشته نشود!)

اما دوستان فرهیخته مخاطب این بولتن - احتمالاً - می دانند که در تعریف بولتن روزانه یک جشنواره نمی توان به محصولی فکر کرد که در روز ۳ یا ۴ ساعت وقت مخاطبش را بگیرد.

بولتن یکی از زنجیره های اطلاع رسانی و مستندسازی جشنواره است که با هدف ارتباط مؤثر منتشر می شود و در این میان هر فرد یا گروهی، روشی مطابق با سفارش جشنواره انتخاب کند. تجربه های متعدد بر و بچه های بولتن و سفارش جشنواره - با یک میزان خطای احتمالی - همین بود که اکنون در دست شماست.

تئاتر، هنر تصویر است و بر خلاف نظر بعضی علاقه مندان - که می پندارند، برای حفظ هنر تئاتر ورود هر کسی که اصطلاحاً «خاک صحنه» نخورده باشد به حیطة مقدس نمایش ممنوع است، ما فکر می کنیم برای رسیدن به آرمان تئاتر ملی فراگیر راهی جز بهره گیری از رسانه ها و پیمودن روش استاندارد جهانی (اطلاع رسانی و آموزش، برنامه ریزی و اجرای فراگیر، کیفیت برتر) پیش روی هیچ هنری نیست.

اینکه عده ای دوست دارند بولتن چنان غنی از مقالات باشد که فرصت بسیار آنان را به دانایی بیشتر گره بزند، لزوماً چیز بدی نیست اما تأکید می کنیم انتشار بولتنی خبری که رویدادی را که از ساعت ۶ عصر آغاز می شود و تا ۱۲ شب ادامه دارد پوشش دهد، کاری سخت است که صد البته وظیفه ما و باعث افتخار ماست. هر چند که مدیران جشنواره با مساعدتشان کانون ملی منتقدان را در آستانه فصلی درخشان و نقطه عطفی تازه قرار داد تا با انتشار بولتن نقد تئاتر توسط نویسندگان نام آشنای تئاتر، این مهم را به سر منزل مقصود برسانند. (برای دست اندرکاران «نقد تئاتر» آرزوی توفیقی بیشتر در ادامه راهشان داریم.)

از این فرصت استفاده می کنم و به مدیران سال بعد جشنواره توصیه می کنم به جهت کنترل تیراژ و امکان بهره مندی بیشتر مخاطبان بولتن را به صورت فروشی عرضه کنند. تأکید می کنم مدیران جشنواره از ما انتشار بولتنی خبری در راستای اهداف کلان جشنواره و به دور از هیاهوی کاذب بود، که امیدواریم به وظیفه مان عمل کرده باشیم.

همه اهل فرهنگ می دانند که شرایط عمومی حول و حوش



روزنامه بیست و سومین جشنواره تئاتر فجر

مدیرمسئول: دکتر خسرو نشان

سردبیر: جلیل اکبری صحت

دبیر تحریریه: منصور ضابطیان

مدیر هنری: حسین نوروزی

دبیر عکس: رضا معطریان

خبر، گزارش، گفتگو: ساناز اقتصادنیا

ندا آل طیب، هوشنگ امید، بهاران

بنی احمدی، مجید توکلی، مریم رضا زاده،

آزاده سهرابی، سجاد صاحبان زند، آزاده

کریمی، بیتامسوسی

نقد: رامتین شهبازی، رضا شفته، بارید

برزویه، پیمان شوقی، مهدی عزیزی

بخش انگلیسی: علی خویی

عکس: رضا معطریان، میلاد پیامی،

حسین سلمان زاده، یاسمن مرتضوی،

شکوفه هاشمیان

(با تشکر از: ساناز ساسانی نیا،

ناصر عرفانیان)

مدیر اجرایی: حمید هنری

حروفچین: ابراهیم نجفی

مصصح: داریوش آزاد

با سپاس از: روشنگرنوی، محسن رثوفی،

منوچهر کلهر، علی کاخ و افشین ضیایی



A deep gratitude to all our guests

I would like to express my deepest gratitude to all our 173 international guests who were kind enough to accept our invitations and attend the 23rd Fajr International Theater Festival. We are very pleased to see that all the 36 performances of 14 international shows from 10 countries faced enthusiastic audiences and this makes us believe to increase the number of performances in future editions of our festival in order to meet such interest and passion for theater. Theater is for all and we must promise our theater-lovers to listen to their wish.

Mohammad Atebbai
Director of international Affairs

The Head of International ITI Delivers a Lecture

On Saturday, the head of the international ITI, Dr. Cornelio Domitrio, brought a lecture on the purposes and plans of the institute and cooperation with the Iranian theater. The lecture was attended by artists and theater journalists. Being a guest of honor in the 23rd Inter-

national Fajr Theater Festival, Domitrio is negotiating cooperation between the international ITI institute and the Iranian theater during his stay in Iran.

ITI is the most reputable non-private international theater institute which has branches in many different countries around the world.

The Closing Ceremony to be Held in Three Parts



The closing ceremony of the 23rd International Fajr Theater Festival is being held today in three different parts.

Beginning at 5:30, the first part includes Eid-e-Ghadir ceremony, which is held outdoors at Vahdat hall. This religious ceremony is performed by traditional groups.

The main part of the closing ceremony starts at 18:00 in Vahdat hall. The presentation of a report of the festival and theatrical music by the head of the Performing Arts Center and paying tribute to the dean of theater are scheduled programs of the second part. Actors such as Reza Karamrezaii, Mahin Oskouie, Ali Montazeri, Iraj, Mohammad Jamalpour, Hossein Nouri and Mehdi Tavassoli are going to be cited at the ceremony. Moreover, fourteen foreign theater groups will be awarded citations.

In the third part, the street play "Carmen Fonber" from Poland will be performed outdoors in Vahdat hall. The journalists who have the festival ID cards can attend the closing ceremony.

سپاس ویژه

سپاسگزاری رئیس جشنواره از:

وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی،

معاونت هنری وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی،

مدیران کل استان‌ها، حراست، نیروی انتظامی

دبیران محترم جشنواره‌های منطقه‌ای یزد، کردستان،

سمنان، کهگیلویه و بویراحمد، بوشهر، گلستان،

انجمنهای نمایش سراسر کشور، منتقدان تئاتر،

خانه تئاتر، تالارهای وحدت، سنگلیج، هنر، مولوی،

خانه نمایش، خانه هنرمندان ایران و مجموعه

تئاتر شهر، سازمان فرهنگ و ارتباطات اسلامی،

سفارتخانه‌ها و رایزنی‌های فرهنگی جمهوری

اسلامی ایران در خارج از کشور و رایزنی‌های

کشورهای خارجی در تهران

همکاران مرکز هنرهای نمایشی و انجمن نمایش

امور بین‌الملل، نظارت و ارزشیابی، طرح و برنامه،

روابط عمومی، سایت ایران تئاتر، امور استانها،

کانون نمایش‌های خیابانی، مالی، اداری، پشتیبانی،

انتشارات جشنواره (کاتالوگ، بولتن، تبلیغات)،

تشریفات، دبیرخانه جشنواره، دبیرخانه مرکز و

انجمن نمایش، دفتر مدیریت، رایانه

هتل فردوسی، هتل مرمر

مدیریت و کارکنان بنیاد رودکی

و مدیران، دبیران و خبرنگاران رسانه‌های گروهی،

صدا و سیما، مطبوعات و خبرگزاریها





10 Theatre
Daily Bulletin of the 23rd
International Fair Theatre
Festival

Saturday, January 29th